

niti ani okolnost, že žal. úřad neuznal platnost smlouvy pouze po stránce živnostensko-právní. Živnostenský úřad může sice za okolností řešiti si i otázku platnosti učební smlouvy, ale vždy jen prejudiciálně pro vlastní svou potřebu za účelem vyřešení nějaké otázky, k jejímuž rozhodnutí autoritativnímu je podle živn. řádu povolán. Poněvadž nař. rozhodnutí zřejmě v tomto bodě má ráz výroku judikátního, k němuž živnostenský úřad kompetentní nebyl, bylo je i v tomto bodě zrušiti podle § 6 zákona o ss. — — — —

Č. 12.934.

Školství: I. * Ustanovení oddílu II. § 20 odst. 2 mor. zem. zákona č. 4/1906 se vztahuje také na děti cizozemců. — II. * Ani v řízení podle oddílu II. § 20 odst. 2 mor. zem. zákona č. 4/1906 není úřad povinen prováděti výsledky svědků z a p ř í t o m n o s t i zástupce škol. rady (výboru).

(Nález z 9. června 1937 č. 13.178/37.)

V ě c: Městský škol. výbor pro německé školy v Brně proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze z 19. května 1934 o vyloučení dítěte Ludmily Š. z německé školy.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Předsednictví zem. škol. rady v Brně výměrem z 9. ledna 1930 vyloučilo Ludmilu Š., nar. 22. července 1922, na základě § 20 mor. z. zákona č. 4/1906 ze školy německé a přikázalo ji škole české jako škole povinné v podstatě proto, že na podkladě různých objektivních znaků šetřením získaných a ve výměru uvedených došlo k závěru, že dítě je národnosti české, kterou sleduje po svém otci a od níž se neodklonilo.

Odvolání městského škol. výboru pro školy německé v Brně zamítí žal. úřad nař. rozhodnutím z důvodů prvé stolice, jakož i proto, že ze svědků jím dovolaných žádný nepotvrdil, že by otec dítěte byl národnosti německé, a naopak Marie G. prohlásila, že otec dítěte je Čechem.

Zabýváje se stížností do rozhodnutí toho podanou, musil se soud v prvé řadě vypořádati s námitkou, vytykající rozhodnutí tomu různé vady řízení.

Vadu domnívá se stížnost v prvé řadě spatřovati v tom, že její výtky uplatněná v odvolání, že Perkův zákon se nevztahuje na cizince, zůstala bez odpovědi. Jest ovšem pravda, že žal. úřad na tuto její námitku ve svém rozhodnutí nedal výslovnou odpověď, a v tom dlužno jistě spatřovati vadu. Leč soud nemohl tuto vadu uznati za tak podstatnou, aby musila vésti ke zrušení nař. rozhodnutí. Předně je z toho, že nař. rozhodnutím bylo odvolání stěžujícího si výboru zamítnuto ve svém celku, jasně patrné, že žal. úřad uznal i námitku shora uvedenou za bezdůvodnou, mimo to však nemohl nedostatek zvláštního odůvodnění, když se jednalo o prostou otázku právní, ani stěžujícímu si škol. výboru jeho další obranu, ani tomuto soudu spolehlivé přezkoumání nař. rozhodnutí valně ztížiti, natož pak znemožniti.

Věcné potírání zamítavého vyřízení námitky právě zmíněné ve stížnosti k tomuto soudu podané naléztí nelze. Měla-li by však přece i námitka taková býti spatřována ve formální výtce právě vyvrácené, byla by námitka ta také bezdůvodná, neboť všechny československé zákony — a to nejen ty, jež byly vydány po převratu, nýbrž i ony, jež byly převzaty z doby dřívější — zavazují zásadně všechny osoby meškající na území tohoto státu, pokud v nich samých nebo v jiných platných normách není stanoveno něco odchylného. Nějaká výjimka, snad v tom smyslu, že předpisy mor. z. zákona č. 4/1906 se nevztahují na cizince, nedá se však ani z tohoto zákona, ani ze žádné jiné platné normy dovoditi.

Po stránce formální platí totéž také o námitce, že min. opominulo zaujmouti stanovisko k námitce, že výslech otce dítěte z 19. ledna 1933 byl proveden bez účasti zástupce stěžujícího si škol. výboru. Také věcně je námitka ta bezdůvodná, neboť v řízení před zem. škol. radou — stejně ostatně jako v řízení před úřady politickými — není přibrání stran ke svědeckým výslechům prováděným během řízení správního nikde, zejména však ne obligatorně, předepsáno; k zajištění jejich práv stačí úplně, jestliže se jim výpovědi, jichž má proti nim býti použito, dají k vyjádření.

Ve věci samé založil žal. úřad svůj úsudek o české národnosti reklamovaného dítěte na zjištění, že otec dítěte je příslušníkem této národnosti. K námitkám, vzneseným ve stížnosti proti tomuto zjištění, dlužno nejprve zdůrazniti, že otázka, jaké národnosti je ta či ona osoba, je ryzí otázkou skutkovou, jejíž zodpovědění správním úřadem může tento soud přezkoumávatí jen s hlediska § 6 zákona o ss. Námitka vadnosti řízení, vztahující se na tuto otázku, byla již shora vyvrácena. Zbývá tedy jen zkoumati, zda úsudek, k němuž zde žal. úřad dospěl, není logicky nemožný. Uváží-li se však, že nejprve oba rodiče jmenovaného dítěte prohlásili, že jsou příslušníky české národnosti, že toto jejich přiznání nebylo žádným jiným svědkem vyvráceno, naopak svědky Marií P., Alfredem V., ba dokonce i svědkyní Marií G., vedenou stěžujícím si výborem, potvrzeno, nemůže v tom, že žal. úřad pozdějšímu odvolání tohoto přiznání se strany obou rodičů žádné víry nedal, býti shledána žádná nelogičnost, tím méně, když otec dítěte svoji výpověď ještě jednou změnil a při výslechu z 19. ledna 1933 se opět přiznal k národnosti české. —

Č. 12.935.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: I. * Kvalifikace trestného činu »vědomě« činné účasti na sdružení, které vyvíjí činnost směřující proti státní svrchovanosti... ve smyslu § 2 zákona č. 147/1933 Sb., předpokládá, že si státní zaměstnanec musil býti vědom závadné činnosti onoho sdružení. — II. * Trestní řízení, zavedené se státním zaměstnancem pro čin, který zahrnuje v sobě také skutkovou podstatu činu stiha-